

Křehké stopy lásky

Natalie Cooper

Iris seděla na lavičce a nehýbala se, nebo se o to alespoň pokoušela. Nechtěla, aby ji někdo rušil. Ztrácela se ve vlastní hlavě tím sladkým, leč mučivým způsobem, ale muž, který se posadil vedle ní, očividně neuměl číst myšlenky. Cítila, jak se na ni několik dlouhých, nepříjemných vteřin dívá a bezostyšně ji pozoruje. Z té intenzity ji mrazilo v zádech.

Nenápadně ho sledovala periferním viděním a snažila se nepočínat si tak okatě jako on. Nejednou musela bojovat s nutkáním vstát a odejít, ale říkala si, že tu byla první. Napadlo ji, jestli ho třeba nezná, toho vysokého vetřelce vedle sebe – ale kdyby tomu tak bylo, nemluvil by s ní?

Iris sepnula ruce a naučeným pohybem se dotkla prsteníčku. Okamžitě si uvědomila, že prohlubeň, která na něm bývala, se začíná ztrácet. Z toho pomýšlení se jí sevřel žaludek. Přepadla ji směsice pocitů tak vzájemně propletených, že se jeden od druhého nedaly odlišit. Iris přenášela váhu ze strany na stranu. Z chladu a nečinnosti jí začaly trnout nohy, brněly jí a mravenčilo v nich. Cítila, jak se muž znovu podíval jejím směrem, a mimoděk se napjala a zhluboka se nadechla. Zlobila se. Vadila jí společnost nezvaného cizího člověka – někoho většího, vyššího, širšího a silnějšího, než je ona. Iris si poposedla, zkrřížila nohy a složila ruce do klína. Načerpá sílu ze svého klidu.

Z tmavnoucí oblohy začalo prosakovat světlo, jak se jedna po druhé objevovaly hvězdy doprovázející nádherný měsíc, který opanoval její jižní cíp. Iris sledovala, jak v dálce klesá letadlo mířící na rozzářené letiště East Mid-

lands. Tlumený hukot motorů v ní vyvolal vlnu nostalgie. Když byla malá, chodila s tátou často pozorovat letadla. Vzpomínala, jak seděla na vrcholku kopce nad ranvejí a svírala v ruce notýsek, kam si zapisovala různé typy letounů: Boeing 747, Airbus A320, Cessna 172, Douglas DC-3. Odškrtávala si je, když přistávaly, a v uších jí vibroval zvuk zpětného tahu. Někdy, když měly stroje silnější motory, mívala pocit, že hluk vstřebává celé její tělo a zvukové vlny pronikají kůží. Táta se podíval přes drátěné obroučky brýlí na její poznámkový blok a zkontroloval, jestli každý stroj správně identifikovala, pak vystrčil spodní ret a souhlasně přikývl. Nikdy se nemýlila.

Iris sledovala, jak letadlo klouže níž a níž, a snažila se zaostřit na přerušovaný záblesk červené a zelené na koncích křídel, spíš než na cizince vedle sebe, ale nebyl to snadný úkol. Na tom muži bylo něco, co ji nutilo ho sledovat. Možná za to mohla urostlá postava. Nebo sebevědomý výraz. Letmo pohlédla doleva – seděl s rozkročenýma nohama, ruce měl položené mezi nimi, konečky prstů se dotýkaly. Vypadal uvolněně, jako by denně usedal na lavičku vedle někoho cizího. Copak neví, že se nesluší přiblížit se k ženě osaměle sedící po setmění na lavičce uprostřed parku? Chce mě snad zastrašit?

Iris se rozhlédla kolem sebe a okolní ticho jí náhle děsilo. V dohlednu nikdo nebyl. Není tu nikdo, kdo by jí pomohl, kdyby se z nezvaného souseda vyklubal vrah. V duchu se probírala obsahem kabelky vedle sebe a přemýšlela, co by mohla použít jako zbraň, kdyby nějakou potřebovala. Uvědomila si, že lesk na rty a tampony na sebeobranu nestačí, a oči jí padly na boty. Solidní lodičky s vysokým podpatkem budou muset stačit.

Cizí chlap měl aspoň tolik slušnosti, aby na ni přestal zírat. Oči upíral přímo před sebe, ale jeho přítomnost stále narušovala její prostor, který potřebovala, aby se zbavila bolesti ve svém nitru. Měla za sebou dlouhý den v práci s hlavou zabořenou do tabulky s nekonečnými čísly, týkajícími se rozpočtu nebo prostojů výrobních linek. Pozdě odpoledne se cítila úplně vyřízená.

Muž vedle ní se zavrtil a prohrábl si vlasy. Zlobila se na něho, že narušil její klidovou zónu a zasáhl do ticha, které potřebovala jako teploučkou deku. Napadlo ji, že třeba má své vlastní problémy. Možná i jeho opustila partnerka nebo partner. A zhroutil se mu svět. Všechno shořelo na popel a ten ho bolestivě štípal v očích. Člověk nikdy pořádně neví, čím ten druhý prochází. Svět je plný lidí, kteří něco předstírají, stejně jako ona.

Letadlo, které Iris sledovala, zmizelo z dohledu a pohltilo ho vzdálené houští stromů. Očima přejížděla po obzoru a hledala něco jiného, na co by se mohla soustředit. Spočinula jimi na měsíci. Dnes v noci se zdál nesku- tečně velký a téměř dokonale kulatý, spodek se pásl na vrcholcích stromů. Její pozornost však neupoutala jeho velikost, ale neobvyklá barva – ohnivě oranžová, jako by napodoboval slunce. Iris připadalo, jako by měsíc hrál di- vadlo a předstíral, že je něčím jiným, než čím je, byť jen na jednu jedinou noc. *Chápu to*, pomyslela si. *Také bych ráda předstírala, že jsem někdo jiný. Musí to být báječné.*

Muž si odkašlal, jako by chtěl něco říct, a Iris zavřela oči a prosila Boha, v kterého nevěří, aby zastavil jakoukoliv myšlenku, která mu vytanula v hlavě, a přiměl ho ji nevslovit.

„Lovecký měsíc,“ prohlásil pevným, ale chraplavým hlasem, jako by ho už dlouho nepoužil. Iris si vzpomněla na staré CD, které měla v autě. Alanis Morissette. Bylo tak pokryté prachem a rozmazanými otisky prstů, že když se ho pokusila přehrát, vrzalo a protestovalo. Najednou se jí vybavily texty, zamlžené a napůl zapomenuté. Něco o tom, že život má zvláštní způsob, jak se k vám připlíží, zrovna když jste přesvědčeni, že je všechno v pořádku. Iris si v duchu poznamenala, že si později písničku pustí na YouTube.

Přítáhla si kabát těsněji k tělu a odmítla vzít na vědomí, že ten muž něco řekl. Třeba jen mluví sám se sebou, uvažovala. To lidé dělají. Ale ne ti, se kterými se chtěla stýkat.

„Je to první úplněk po sklizňovém úplněku,“ pokračoval. „Někdy se mu říká krvavý měsíc, ale já dávám přednost tomu loveckému.“

Iris stále mlčela, chráněna svou bublinou nečinnosti. *Nereaguj*, poručila si.

„Lovci tradičně využívají světla úplňku k tomu, aby –“

Iris se otočila a její náhlý pohyb ho přerušil.

„Promiňte, my se známe?“

Muž na ni shlížel ze svého místa vedle ní, vysoký, ramenatý, s dlouhýma nohama, které jako by snad dosahovaly až k cestičce. Jeho oči zachytily od- lesk měsíce a nebylo možné poznat, jakou mají barvu, anebo co se za nimi skrývá. Na první pohled *nevypadal* jako vrah nebo pošahaný úchyl, ani ne- měla pocit, že se jí chystá přepadnout. Na druhou stranu věděla, že sérioví vrazi nechodí po světě ověšení trofejemi ze svých obětí a úchylové nemají svoje libůstky vytetované na čele. Ale chlap v elegantním uhlově černém kabátě a naleštěných mokasínech působil docela nóbl, což by nečekala od

někoho, kdo se jí chystá svázat a tasit z tašky nůž. Když už jsme u toho, tak ani žádnou tašku neměl – ale kapsy kabátu vypadaly přiměřeně hluboké. Vlastně podezřele hluboké. Ale možná jen zhlédla příliš mnoho dokumentů o sériových vrahách, a tak trochu ztratila nadhled.

„Jsem Hunter,“ představil se a jeho hlas prořízl ticho tónem, který se zdál být v rozporu s obyčejností jeho slov. Byl to hlas, který by se hodil k pronášení veřejného proslovu nebo za řečnický pultík poslanecké sněmovny, kde by se vyjádřil k návrhu nového státního rozpočtu. V koutcích úst mu zacukalo, což mohl být pokus úsměv, ale také nemusel. Iris se ta nejednoznačnost nelíbila.

„Hunter? Lovec? Jako ten měsíc?“ Nemohla si pomoci – přece si s tím začal, ne?

Přikývl. Jednou. Sebejistě. Sebevědomě. Druhé přikývnutí není třeba, když to člověk trefí hned napoprvé.

„No, Huntere,“ ucedila a snažila se vyjádřit svou skepsi. „Věděl jste, že působí trochu hrozivě posadit se vedle ženy, která sedí sama uprostřed parku? Zvlášt když se stmívá.“

Hunter jako by se nad tím chvíli zamyslel, pak mírně naklonil hlavu na stranu. *Hnědé*, uvědomila si, *jeho oči jsou rozhodně hnědé* – hluboké a tmavé, ale ne nelaskavé. Pronikavé. Iris odvrátila zrak.

„Mrzí mě, jestli jsem vás svou přítomností vystrašil.“ Znělo to upřímně.

Iris nechala ticho náležitě vyhnít. Čekala na vysvětlení, ale žádné nepřišlo.

„Vidíte, co je tamhle?“ Ukázala doleva, tam, kde se cestička stáčela do zatáčky. Hned za ní stála další lavička, úplně stejná jako ta, na které seděli.

„Co přesně mám vidět?“ zeptal se Hunter.

„Lavičku,“ odpověděla příkře Iris.

„Vidím lavičku,“ oznámil jí. Znělo to dost autoritativně.

„Vážně?“ Hunter se na ni znovu podíval, tentokrát tázavě, a povytáhl jedno obočí. Iris pokračovala: „Podstata tkví v tom, že *tahle* lavička už byla obsazená – seděla jsem na ní já – ale *támhle*? Byla úplně prázdná. Mohl jste se posadit doprostřed. Anebo si vybrat svou oblíbenou stranu. Mohl jste si na ni lehnout, kdybyste měl chuť.“

„Aha,“ přikývl Hunter, jako by právě pochopil, co má na mysli. „Vidíte to?“ Ukázal směrem k volné lavičce, ale trochu stranou. „Ten velký strom? Dokonale stíní výhled na měsíc.“

„Takže vy jste sem přišel civět na měsíc? Nebo se opájet lunou? Já nevím, jak tomu říkáte,“ zeptala se sarkasticky.

„Já bych to nazval...“ Hunter se na okamžik odmlčel, jako by se nad tím doopravdy zadumal, „...pozorováním nebeského tělesa.“

„Páni! A na to jste si potřeboval dřepnout zrovna sem?“ rýpla si Iris.

Znovu přikývl, zase jenom jednou.

„Mrzí mě, jestli vás můj pohled na měsíc nějak urazil.“

„Neurazil,“ odsekla. „Dost divné na sériového vraha.“

Hunterovo husté obočí se udiveně vyklenulo. „Dost divné na sériového vraha?“

„Jo. Prvotřídního sériového vraha s velkými kapsami, který mi vpadl do osobního prostoru.“

Iris netušila, co to do ní vjelo. Už když jí ta slova vycházela z úst, cítila, že nad nimi nemá žádnou kontrolu. Jako by si ten muž sedl a zažehl v ní oheň, který dál rozdmýchával svou pouhou přítomností. Věděla, že je hrubá, a přesto nedokázala přestat.

„S velkými kapsami? Jsou to jen...“ Hunter se podíval dolů, jako by je chtěl zkontrolovat. „...obyčejné kapsy. Úplně běžné, normální kapsy.“

Iris spočinula očima na jeho kabátě a soustředěně je zkoumala. Našpulila rty a schválně mlčela.

Hunter si poposedl na lavičce. „Cítila byste se líp, kdybych vám ukázal, co v nich mám?“

„Ach ano, to by se vám líbilo, že?“ Iris se ušklíbila.

Zamračil se a nakrabil čelo. „Co přesně by se mi mělo líbit?“

„Příležitost předvést mi svoje nádobíčko sériového vraha,“ vyštěkla Iris a sjela ho pohledem od hlavy až k patě.

„Ale já..., nemám –“ Hunter zaváhal, očividně se snažil rozpomenout na její přesnou formulaci. „*Nádobíčko sériového vraha*, zato by mě ani ve snu nenapadlo, že se někdy budu cizí ženské ptát, jestli mi dovolí vytáhnout z kapsy peněženku a mobil.“

„Vážně je to všechno, co v nich máte?“ zeptala se Iris a zastrčila si za ucho pramen vlasů.

„Co jiného bych si do nich *měl* dát?“ Hunter svařtil obočí a naskočila mu mezi ním vráska.

„Kapesníčky? Knížku? Hřeben?“ navrhl Iris a pomyslela na svou vlastní kabelku vedle sebe a na dlouhý seznam věcí, které měla uvnitř.

Hunter zprvu neodpověděl, jen na ni hleděl se stejnou intenzitou, jakou měl po celou dobu v očích. „No, v současné době kapesníčky nepotřebuju, knihy nechávám doma, kam patří, a pokud jde o hřeben – no, prostě mě nenapadlo, že se před návštěvou parku musím učesat.“

Iris se podívala na jeho vlasy, černější než noc, která se blížila, dokonale upravené takovým tím nedbalým stylem, jako by právě vstal z postele, ale který mu určitě zabral hodiny.

„Tu záležitost s hřebenem bych na vašem místě přehodnotila,“ prohodila.

„Au.“ Hunter si položil ruku na hrud' a zatvářil se dotčeně, ale oči ho zradily a pobaveně se zaleskly.

Iris nedokázala zadržet úsměv, který ji tahal za koutky úst. Kousla se do rtu, aby se pokusila získat nad sebou trochu kontroly. Obrátila se zpátky k měsíci a rozhostilo se ticho. Hunter vypadal stejně spokojeně jako Iris, jako by ho těšilo, že jen sedí a nechává svět plynout kolem sebe, a navzdory jeho nechtěné přítomnosti a nepříjemně velké postavě, která zabírala nejméně dvakrát tolik místa, kolik spotřebovala ona, se Iris začala cítit zvláště uvolněně.

Mezi stromy zasyčel závan chladného větru a zachytil konečky Irisiných nezkrotných vlasů barvy písku. Zastrčila si je za uši, přitáhla si šálu blíž ke krku a zachumlala se do ní. Ještě že ji má. Začínala být zima. Když ten chlap dorazil, seděla na lavičce skoro hodinu a přemýšlela o Elliottovi a o tom, kdy se všechno zvrtilo. Dlouze, zhluboka se nadechla a pak usoudila, že je čas jít.

„Takže... mockrát vám děkuju, že... ehm, jste mě nezabil.“ Vstala a pak dodala: „Vlastně svoje díky beru zpátky. Přece jen jste narušil můj osobní prostor.“

Hunter se k ní otočil celým tělem, kolenem se opíral o sedadlo a loket měl nedbale položený na opěradle. Byl starší než ona, možná něco přes čtyřicet, ale spíš se podobal Bradleymu Cooperovi nebo Ryanu Reynoldsovi než otci její kamarádky Sally z dob, kdy byly malé. Zvláštní, že si něco takového pamatovala – jak jeho rty vždycky působily uslintané a na strašidelnou bledost jeho kůže, která se zdála být současně příliš těsná, a přesto jaksi povadlá. Možná mu chybělo železo, nebo nedávno utekl hrobníkovi z lopaty, Iris si tím nebyla jistá, ale ta vzpomínka se jí vryla do paměti, stejně děsivá jako matoucí.

„Poděkování se zpátky vzít nedá,“ prohlásil neochvějně Hunter.

„Prosím?“ zajíkla se Iris.

„Proto ho přijímám,“ opáčil bez okolků.

„Ale já ho vzala zpět,“ protestovala Iris.

Hunter chvíli špulil rty, než odpověděl: „Tak tohle neberu.“

„Vás se nikdo na nic neptal,“ namítla Iris. „Bylo to moje poděkování, takže já rozhodnu, jestli si ho chci vzít zpátky nebo ne.“

„Ach ano,“ uznal, „ale nemůžete ovlivnit, jak si budu tuhle diskusi pamatovat až do konce věků.“

„Až do konce věků?“ založila si ruce v bok a pohlédla na něho. „Nedramatizujete trochu?“

„Tedy až do konce mého věku,“ upřesnil. „Každý den, kdy zůstanu na tomto světě – a možná i potom – si budu tento den pamatovat jako ten, kdy se podivná žena v parku s příliš dlouhou šálou rozhodla, že mi poděkuje.“

Iris nedokázala odhadnout, jestli to myslí vážně. Určitě ne. Podívala se na svou šálu se skotskou kostkou v barvě červené a tmavě modré. Ano, je trochu delší, ale nedosahuje délky jejího námořnicky modrého kabátu, a to je podle ní nepsané pravidlo týkající se šál. Zařala ruce v pěst a otočila se k odchodu, když vtom Hunter náhle vstal.

„Půjdu já,“ prohlásil hlubokým a pevným tónem, jako by neexistovala absolutně žádná jiná možnost a přes jeho rozhodnutí nejel vlak. Na Iris působil dojmem člověka, který je zvyklý, že ho ostatní poslouchají.

„Ne, to neuděláte, protože odcházím *já*,“ trvala na svém. „Přece jsem se už s vámi rozloučila.“

„Podívejte se, slečno...“ Chvíli se na ni díval a napřahoval k ní ruku, jako by ji vyzýval, aby se mu představila. „Byla jste tu první, máte pravdu, takže půjdu já. Kromě toho nechci, abyste přišla o...“ Ukázal na úplněk.

„Nejsem tady, abych civěla na měsíc,“ odsekla.

Hunter se podíval na obrovský stříbrný kotouč, visící na nebi, a pak zase zpátky na ni, jako by se snažil pochopit, co právě řekla.

„Ne?“ zeptal se nevěřicně.

„Ne,“ přisvědčila. „Je to jen satelit, přirozená družice země.“

Zatvářil se dotčeně, jako by ho osobně urazila.

„Je to... Máte snad *oči*. Nebo ne?“

Iris se otočila a podívala se na měsíc, který podle všech měřítek dnes večer nabízel jedinečné představení. Ale to mu říct nehodlala.

„Ano. Vidím ho. Je to měsíc.“ Předstírala, že se na něj znovu podívala. „Jo, pořád je to měsíc.“

Rozčileně zavrtěl hlavou. „Je to lovecký úplněk.“

„Víte určitě, že ho nepojmenovali po vás?“ ucedila a přimhouřila oči. Tohle jí hlava nebere!

Mluvil dál, jako by ji neposlouchal. „V téhle podobě se ukáže jednou za rok a... podle mě je to úžasná podívaná.“

Stál s rukama v bok, hleděl na měsíc a zhluboka se nadechl chladného nočního vzduchu.

„Chcete, abych vám a měsíci dopřála trochu soukromí?“ zeptala se Iris, založila si ruce na prsou a potlačila úsměv. Na vzájemném hašteření a dohadování bylo něco, co jí dodávalo energii, a ona si nemohla pomoci, aby nechtěla víc. Na tohle nebyla zvyklá – její lavička bývala obvykle vyhrazena pro pocity zoufalství – a teď je tady, najednou plná života, protože toho muže provokuje a on jí tu laskavost oplácí.

„Jste vždycky takhle nepřátelská?“ Hunter se k ní znovu otočil a měsíční světlo mu vrhalo stíny do tváře.

Zhluboka se nadechla. „Možná jen máte problém se ženami chytřejšími, než jste sám. Nebo lépe oblečenými. Popřípadě s těmi, které jsou mnohem, mnohem mladší.“

Místo odpovědi vykulil oči a Iris cítila, jak jí po páteři přeběhl příjemný mráz. Srazit mu hřebínek chutnalo jako protijed plašící temné stíny, které jí obvykle trápily, ale nebyla připravená zkoumat tuto konkrétní myšlenku příliš zblízka.

Uškíbl se. „Mladší, to ano, ale mnohem, mnohem mladší? To druhé mi připadá trochu... no, trochu moc, nemyslíte?“

Iris naklonila hlavu na stranu v přehnaném předstíraném soucitu. „Copak? Ťala jsem do živého?“

„Ne,“ odsekl. „Ale jestli mi chcete něco předhazovat, byl bych radši, kdybyste se vyjádřila přesně.“

„Představa, že jsem chytřejší nebo lépe oblečená než vy, vám nevadí?“ Pokusila se potlačit úsměv a kousla se do spodního rtu, když se jí upřeně zahleděl do očí.

„No, možná by mi vadila, kdyby byla něčím podložená, ale na základě naší malé výměny názorů jsem ochoten připustit, že možná máte pravdu. Můžete se lépe oblékat než já, protože to není můj obor,“ uvažoval nahlas

a pokrčil ramenem. Na chvíli se odmlčel, než dodal: „I když na té záležitosti s příliš dlouhou šálou trvám. Kromě toho mi bylo řečeno, že mám výborný vkus.“

Iris se zasmála. „A kdopak vám to řekl? Paní matinka?“

Ignoroval ji a pokračoval, jako kdyby nic nepronesla: „A pokud jde o vaši vyšší inteligenci...“ Zdálo se, že o tom chvíli přemýšlí. Zabořil ruce do kaps a přešlápl z nohy na nohu. „Jsem docela bystrý, takže je to nepravděpodobné, ale ne nemožné.“

„Míru své inteligence nemůžete odvozovat jen ze znalostí o Měsíci,“ namítla Iris. „Všichni si lépe pamatujeme informace o tom, co nás baví. Ale co třeba měna na Bali nebo prezident Íránu?“

„Indonéska rupie,“ vypálil pohotově Hunter a v očích mu vítězoslavně zajiskřilo. „Odpovědí na druhou otázku si nejsem jistý, ale když jsem se Íránem zabýval naposledy, byl prezidentem Hass–“

„Tohle není kvíz!“ vykřikla Iris. „Neptala jsem se na odpovědi! Jen jsem tím něco naznačila.“

Svraštil obočí. „Například co?“

Iris se zatmělo v hlavě. Nedokázala přemýšlet. O co jí šlo? Ani ne před třiceti minutami tu jednom tak seděla a užívala si dokonale poklidného večera a teď jedná naprosto impulzivně, což se jí vůbec nepodobá. Zavrtěla hlavou a snažila se vzpamatovat.

„Na tom nezáleží!“ trvala na svém, ačkoliv si nebyla jistá, koho se snaží přesvědčit.

„Opravdu?“ zeptal se škádlivě. „Protože před chvílí to vypadalo, že ano.“

Iris ztěžka dosedla na lavičku a zasténala. Z tepaného železa stoupal chlad a prosakoval kabátem.

„Jestli vám nevadí, že se ptám...“, spustil Hunter, ale zarazila ho.

„Vadí,“ odsekla.

Ignoroval ji. Jak jinak? Pokračoval: „Proč jste tady, sama, v pátek večer, když ne proto, abyste se podívala na měsíc?“

Iris si podrážděně prohrábla vlasy. „Mluvíte někdy o něčem jiném, než o tom zatraceném mozolu na obloze?“

Povytáhl koutky úst v náznaku úsměvu. Uměl se ovládat. Iris se odvrátila a stiskla rty. Odmítala mu předvést cokoli jiného než své vlastní podráždění, ale bylo to mnohem obtížnější, než by se jí líbilo přiznat. Přistihla se, že opět nepřítomně točí neexistujícím prstenem, což je zvyk, kterého se nej-

spíš nikdy nezbaví. Když vzhledla, všimla si, jak ji muž sleduje, a rychle zastrčila ruce do kapes.

„Mám tohle místo ráda. Je tu klid.“ Přimhouřila oči a dodala: „*Obvykle.*“

Znovu krátce přikývl, jenom jednou, a Iris sama nevěděla, proč ji to tak rozčiluje. Kdo se takhle chová? Nedokázala si představit, že by byla tak sebejistá. Tenhle chlap se pohybuje někde na pomezí třeskutého sebevědomí a arogance, a musí se nechat, že má docela charisma. Uměla si ho představit v pozici autority, která pronáší projevy a předsedá schůzím.

Sevřel rty, jako by se hluboce zamyslel. „Aha,“ ucedil. Otočil se čelem k měsíci a zády k Iris a ona se nemohla ubránit úsměvu. Bylo to, jako by se mlčky loučil.

„Víte, že měsíc je vidět skoro odkudkoliv?“ zeptala se.

„Vím,“ odpověděl a stále k ní byl otočený zády.

„Tak proč ho pozorujete zrovna tady?“ Iris si uvědomila, že je upřímně zvědavá. Zjistila, že se chce vyptávat, aby rozhovor plynul dál. Alespoň mohla zapomenout na všechno ostatní, co obvykle zaměstnávalo její mysl.

Pomalů se otočil a jeho oči znovu spočinuly na jejích. „Je tu ticho,“ odpověděl a pak dodal: „*Obvykle.*“

„Hele,“ protestovala Iris. „Já bych tu seděla v tichosti celý večer. To vy jste začal tlachat. Proč mají lidé vždycky potřebu tohle dělat?“

„Dělat co?“ zeptal se. „Mluvit?“

„Přesně tak,“ odpověděla.

Hunter zvedl ruku k ústům a předstíral, že si rty zapíná na zip. Pak jí mávl na rozloučenou, otočil se na patě a nechal ji sedět úplně samotnou, přesně jak měla v úmyslu.

Iris se rozhodla nehloubat nad tím, proč teď, když odešel, ticho už nepůsobí tak uklidňujícím dojmem.

Přeložila Jana Vlčková